

Arrest

nr. 149 565 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 15 augustus 2013 het Rijk binnen en diende op 20 september 2013 een asielaanvraag in. Op 31 oktober 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Chinese nationaliteit en bent u op 10 april 1971 geboren in het dorp Jato in het Labrang district in de provincie Gansu (Volksrepubliek China) geboren. U bent een boeddhist van Tibetaanse afkomst. In de VRC ging u niet naar school. Op vijftienjarige leeftijd vertrok u vanuit uw dorp naar Lhasa. U woonde daar bij uw zus en hielp haar met het verkopen van boter. In 1992 verhuisde u naar Dram. Daar hield u een restaurant open. Een bevriende Chinese politieagent regelde papieren voor Tibetanen die via Nepal naar India wilden gaan om de Dalai Lama te gaan bezoeken. Rond Nieuwjaar 1998 hielp u een groep van zulke mensen naar Nepal te gaan. Bij uw terugkeer beschuldigden de Chinese autoriteiten u van mensensmokkel. Toen u weer thuis was waarschuwde de politieagent waarmee u bevriend was u dat u zo snel mogelijk moest vluchten omdat u anders gearresteerd zou worden. Hij regelde papieren voor u zodat u naar Nepal kon reizen. In maart 1998 ging u vanuit de VRC naar Nepal waar u ongeveer een maand verbleef. Van daaruit reisde u verder naar Dharamsala. Daar ging u een maand naar de Soga school ("Sherab Gatsel Lobling School"). U leerde daar een man kennen en ging met hem samenwonen in Dharamsala. Jullie kregen samen een kind. Omdat vroeger enkel Tibetanen die in India geboren waren een Registration Certificate for Tibetans (RC) kregen, lieten jullie een RC opmaken waarin stond dat jullie geboren waren in India. Wanneer u uw RC liet verlengen betaalde u steeds smeergeld om te voorkomen dat u vervelende vragen zouden worden gesteld in verband met de gegevens in uw RC. U maakte van thuis uit armbanden die u verkocht. Sinds 2006 werkte u als kok in een restaurant. In 2008 verliet u uw partner en huurde u zelf een kamer in Dharamsala. In 2008 werden allerlei restricties opgelegd aan Tibetanen in de VRC. Uw familieleden in de VRC ondervonden vanaf toen problemen omwille van het feit dat u in India woont. Zo werd hun telefoonlijn afgesloten, het land dat u toebehoorde werd van hen afgenomen en de kinderen van uw broer konden zich niet inschrijven in een school. Ergens in 2009 werd u in de jungle achtervolgd door twee Indiase mannen. Ze scheurden uw kleding en u vreesde verkracht te zullen worden. Toen een Westerse man naar hen riep dat ze u met rust moesten laten, vertrokken ze. In 2009 leerde u een nieuwe man kennen. Hij heeft in België asiel aangevraagd en is hier erkend als vluchteling. In mei 2011 kwam hij terug naar India om officieel met u te huwen. U vroeg een visum voor gezinshereniging aan bij de Belgische ambassade, maar dit werd u geweigerd. U koos er daarom voor op eigen houtje naar België te reizen. Vanaf juli of augustus 2012 woonde u bij uw nicht in Delhi. Op 15 augustus 2013 vertrok u legaal met uw eigen IC vanuit India naar Bangkok. U passeerde Hongkong en enkele andere landen. Op 20 september 2013 kwam u in België aan en vroeg u hier asiel aan. U vreest bij terugkeer naar India gearresteerd en ofwel gevangen genomen of gedeporteerd te worden naar de VRC omdat u een RC had dewelke werd verkregen op basis van incorrecte gegevens omtrent uw geboorte. U vreest tevens dat uw familieleden in Tibet terug problemen zouden ondervinden omwille van uw aanwezigheid in India.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw green book, een attest van het reception centre in Dharamsala, een schoolattest, enkele foto's van Tibet, verklaringen van uw familieleden, uw huwelijkscertificaat en een attest van de CTA (Tibetan settlement office) en de enveloppes waarin de documenten u werden opgestuurd. Tevens legt u kopieën voor van uw oude green book en een attest van de Nelen Khang in Nepal.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, namelijk uw green book, het attest van het reception centre in Dharamsala, het schoolattest, enkele foto's van in Tibet en de kopie van het attest van de Nelen Khang in Nepal, kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Wangdi Tso, geboren op 10 april 1971 en geboren te Jato in de regio Amdo in het Labrang district in de provincie Gansu (Volksrepubliek China - VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (en reisweg) (CGVS p. 2, 4, 6, 8-9, 13, 18) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1998 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de

huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van het feit dat u Tibetanen naar Nepal hielp vluchten en omwille van uw jarenlange verblijf in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC) (CGVS p.15).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1998 hebt u van april 1998 tot augustus 2013 in India verbleven. U verbleef steeds in Dharamsala. Eerst bent u gedurende een maand naar de Soga school ("Sherab Gatsel Lobling School") geweest. U leerde daar een man kennen met wie u ging samenwonen. U voorzag in uw levensonderhoud door zelfgemaakte armbanden te verkopen en sinds 2006 werkte u als kok. In 2008 verliet u uw partner en huurde u zelf een kamer in Dharamsala. Vanaf juli of augustus 2012 woonde u bij uw nicht in Delhi.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p.9).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kunnen enkele bemerkingen gemaakt worden wat betreft uw vrees gevangen genomen te worden of te worden gedeporteerd naar de VRC omwille van het feit dat in uw **RC** vermeld wordt dat u in India geboren bent (hoewel u bent geboren in de VRC). Zo kan hierover worden opgemerkt dat u er steeds in slaagde uw RC te verlengen gedurende de elf jaar die u in India verbleef (CGVS p.10). Bevreemdend is vooral dat u nooit zou hebben getracht om uw identiteitsgegevens in India te regulariseren sinds het voor alle Tibetanen, niet enkel diegenen die in India zijn geboren, mogelijk is om een RC te verkrijgen. Uw verklaring dat dit niet mogelijk zou zijn, klopt niet (CGVS p.11). Informatie hierover werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Bovendien wordt uw vrees ten opzichte van de Indiase autoriteiten omwille van de incorrecte gegevens in uw RC ondermijnd door het feit dat u met deze RC een Identity Certificate (IC) hebt aangevraagd en verkregen. U verklaart tevens met deze IC vanuit India naar Bangkok te zijn gereisd (CGVS p.12). U had dus geen angst om met dit document vanuit India langs de Indiase autoriteiten te vertrekken. Ook hebt u die vrees niet aangegeven in uw antwoorden in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) die u met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde. U merkte daar enkel op dat u geen RC meer had aangezien deze werd ingetrokken door de Indiase autoriteiten. Wat dit betreft hoeft u tevens niet te vrezen. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat ook Tibetanen die in het buitenland verbleven, hun verblijfstitel terug kunnen opnemen. Wat betreft de voorbeelden die u geeft van personen die problemen ondervonden omwille van incorrecte gegevens in hun RC dient tevens nog te worden opgemerkt dat u hierover opmerkelijk vaag blijft. U beweert dat drie monniken zouden zijn gedeporteerd naar de VRC (CGVS p.10). Wanneer dit gebeurde weet u echter niet (CGVS p.13). U kunt tevens hun namen niet geven (CGVS p.10). Daarenboven weet u niet precies welke Indiase instantie hen zou hebben overgebracht naar China of naar waar ze werden gebracht. Noch kunt u de namen geven van de personen via wie u hierover zou zijn te weten gekomen. Het meest bevreemdende is nog dat u niet weet wat er achteraf met hen zou zijn gebeurd en dat u zich zelfs de moeite niet meer hebt getroost hierover meer te weten te komen (CGVS p.14). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat geen deportaties van Tibetanen plaatsvonden van India naar de VRC. Dit

alles verzwakt ook het voorbeeld van de andere persoon waarvan u melding maakt, dewelke twee jaar in de gevangenis zou hebben gezeten omwille van problemen met zijn RC en tevens het risico zou lopen gedeporteerd te worden. Hij is momenteel vrij en niet teruggestuurd naar de VRC (CGVS p.10, 14).

Verder dient wat betreft de problemen die uw **familieleden** in de VRC zouden ondervinden bij uw eventuele terugkeer naar India, te worden opgemerkt dat, zoals hierboven reeds werd vermeld, het CGVS de vrees die Tibetanen koesteren ten opzichte van de VRC erkent. Bij uw asielaanvraag dient echter te worden gekeken naar het risico op vervolging dat uzelf loopt bij terugkeer naar India. Daarenboven kan nog worden aangehaald dat volgens uw verklaringen de problemen van uw familieleden reeds begonnen in 2008 (CGVS p.17). Toch bleef u tot augustus 2013 in India wonen (CGVS p.3). Aldus kan redelijkerwijze verondersteld worden dat deze problemen, niet van die aard waren dat u ze als voldoende ernstig beschouwde. Dit wordt tevens bevestigd door het feit dat u hierover niets hebt vermeld bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS.

Het loutere aanhalen van het feit dat er in India veel **verkrachtingen** plaatsvinden, is tevens onvoldoende om van een persoonlijke en systematische vrees in de zin van de Conventie gewag te maken (CGVS p.15). U haalt aan dat u een keer achtervolgd werd door twee Indiërs. Hieromtrent kan worden vastgesteld dat dit onvoldoende ernstig is om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Immers, nadat een man hen halt toeriep, zijn ze gewoon weggegaan. U hebt nadien nooit nog een dergelijk voorval meegemaakt. U hebt dit incident tevens niet gemeld bij de Indiase autoriteiten noch bij een Tibetaanse instantie, wat allerm minst getuigt van uw vrees omtrent dit incident (CGVS p.16). U ondernam immers niets om bescherming in te roepen. Daarenboven haalt u ook dit incident niet aan bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u in India een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS p.12).

U verklaart dat u met uw eigen IC hebt gereisd en dat u deze na aankomst in Bangkok moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Daar zou hij u een vals paspoort in de plaats hebben gegeven (CGVS p.12, 20). Deze verklaring kan echter geenszins overtuigen. Immers legde u dermate valse verklaringen af waardoor uw algemene geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd en waardoor het vermoeden bestaat dat u wél nog in het bezit bent van uw IC. Ten eerste moet worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw voorgehouden reisweg. U zou uw IC hebben afgegeven. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, is vooreerst weinig geloofwaardig (CGVS p.20). Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Bovendien kunt u niet veel zeggen over het valse paspoort en het visum dat de smokkelaar voor u regelde. U verklaart dat het paspoort in het Chinees geschreven werd, maar dat u niet weet van welk land het was, noch onder welke naam u reisde. U weet tevens niet van welk land het visum was (CGVS p.12). Dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van deze gegevens is niet geloofwaardig. Gezien er bij binnenkomst in de Schengenzone grondige controles plaatsvinden en het dus mogelijk is grondig ondervraagd te worden over identiteit en reisdocumenten, is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u niet te informeren wat u moest zeggen in geval van een grenscontrole. Het risico voor uzelf en voor de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel. Het is bijgevolg volstrekt

onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over dergelijke details van de reis.

Verder moet worden opgemerkt dat u hoewel u verklaart via Bangkok en Hongkong te zijn gereisd, u niet kunt aangeven via welke andere landen, noch via welke luchthaven u precies bent gereisd. Evenmin kunt zeggen met welke luchtvaartmaatschappijen u hebt gevlogen (CGVS p.19). Dergelijk vage verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw reisweg.

In elk geval legt u, naast uw IC, ook geen enkel ander document voor ter staving van uw reisweg.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw green book, een attest van het reception centre in Dharamsala, een schoolattest, enkele foto's van Tibet, uw huwelijkscertificaat, het attest van de CTA (Tibetan settlement office), de enveloppes waarin de documenten u werden opgestuurd en de kopieën van uw oude green book en het attest van de Nelen Khang in Nepal. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. De verklaringen van uw familieleden gaan over hun situatie in Tibet en zeggen dus niets over het risico dat u zou lopen bij terugkeer naar India. Bovendien wordt in deze brief helemaal geen melding gemaakt van problemen die uw familieleden zouden ondervinden. Uit de vertaling (dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt immers dat het goed gaat met uw familieleden in Tibet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

[Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kunt worden teruggeleid naar India.]

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgende stukken:

“3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;

4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;

5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde,;>

6. “Is Dharamshala safe for Tibetans?”, Mila Rangzen, 12 juni 2014, te consulteren op www.tibettelegraph.com;

7. IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014 ;

8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;

9. Vancouver Courier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;

10. The times of India, “Tibetans struggling to find another exile home in exile”, te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;

11. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;

12. Freedom House, *Freedom in the world: Tibet*, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;
13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
14. "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;
20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;
21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocratique » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;
23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
25. FFMR, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012;
26. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
27. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006;
28. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;
29. Verklaring van de heer Pat Demaret;
30. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;
31. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
32. Echo of Arunachal, "Aapsu urges caution against refugees wrongdoing", 18 november 2013"
33. deredactie, "India opgeschrikt door brutale groepsverkrachting", 23 januari 2014, http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/140123_india_groepsverkrachting;
34. Enfance tiers monde, "Tot 60 verkrachtingen per dag in India, http://www.kinderenderdewereld.be/index.cfm?Content_ID=878216711;
35. "Is India the Rape Capital of the World?", MORE, Sally Kohn, geconsulteerd op 12 juni 2014;
36. De Redactie, "volt reporters vliegen naar Londen met andermans identiteit", 6 november 2013, te consulteren op <http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/binnenland/1.1772468>;
37. Kopie IC van verzoekster;
38. Attest Namgyal klooster dd. 21 november 2014;
39. Huwelijksakte + huwelijkscertificaat;
40. Attest CTA betreffende huwelijk van verzoekster;
41. Attest van vluchteling van de heer Ngawang Tsultrim Zonder Voornaam;
42. Getuigschrift van geboorte betreffende de heer Ngawang Tsultrim Zonder Naam;
43. Kopie verblijfskaart van de heer Ngawang Tsultrim Zonder Voornaam;
44. RvV nr. 88.021 van 24 september 2012;
45. Attest samenstelling gezin van verzoekster in België."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster steunt zijn eerste middel op de *“Schending van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan *“van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non - refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984”*. In een derde middel beroept verzoekster zich op de *“artikel 48/3 van de vreemdelingenwet; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van *“artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van artikel 8 E.V.R.M.”*

2.3. De Raad benadrukt dat waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.4. Waar de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd benadrukt de Raad dat het doel van huidige procedure niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling internationale bescherming nodig heeft. De bevoegdheid van de Raad in onderhavige procedure, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

De Raad herhaalt dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoekende partij kan zich aldus niet uitsluitend steunen op de toekenning van de status van vluchteling van haar partner teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.5. Aangezien verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht aanvoert en de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, zal het middel vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.6. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van

artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.7. Verzoekster stelt op 10 april 1971 geboren te zijn in het dorp Jato in het Labrang district in de provincie Gansu in de Volksrepubliek China (VRC). Verzoekster heeft geen identiteitsdocumenten uit China meer in haar bezit. Ze beschikte wel over deze documenten toen ze vertrok uit China. Verzoeksters verklaringen over China zijn echter aannemelijk en gedetailleerd. Aangezien ze in China geregistreerd stond en bovendien een restaurant openhield in de grensstad Dram, heeft ze haar Chinese nationaliteit genoegzaam aangetoond.

2.8. Verzoekster legt tevens volgende documenten neer: een green book, een attest van het reception centre in Dharamsala, een schoolattest, enkele foto's van Tibet, verklaringen van familieleden, een huwelijkscertificaat, een attest van de CTA (Tibetan settlement office) en de enveloppes waarin de documenten u werden opgestuurd. Tevens legt verzoekster kopieën voor van haar oude green book en een attest van de Nelen Khang in Nepal.

2.9. Verzoekster is bekend bij de Chinese autoriteiten omdat ze rond Nieuwjaar 1998 een groep bedevaarders hielp die via Nepal naar India wilden om de Dalai Lama te bezoeken. Verzoekster werd verdacht van mensensmokkel en is vertrokken naar India. Indien enerzijds niet uitgesloten is dat verzoekster bij haar terugkeer naar Tibet in de negatieve aandacht zal komen te staan van de Chinese autoriteiten, dan kan anderzijds vastgesteld worden dat verzoekster beweerdelijk vertrokken is vanuit India naar Hong Kong dat Chinees grondgebied is. Verzoeksters verklaringen dat ze met een IC naar Bangkok reisde en daar verder reisde naar Hong Kong met een vals Chinees paspoort gekregen van een Chinese smokkelaar, kan bezwaarlijk een ernstige vrees voor vervolging ten opzichte van China ondersteunen (zie CGVS-gehoor).

2.10. Hoe dan ook verzoekster betwist niet dat haar gewoonlijk verblijf in India is waar zij volgens haar verklaringen op het CGVS sedert 2010 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, waar verzoekster volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.11. Artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij zij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.12. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.13. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asielland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14. Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *“de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG”* die als volgt luidt *“kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële*

bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?” en “Is de omzetting van art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art. 48/5, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG nu art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”

2.15. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoekster al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoekster de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoekster opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”*

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder “Niet-ontvankelijke verzoeken”:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoekster als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake “Het begrip „eerste land van asiel”

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoekster wanneer:

a) de verzoekster in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of

b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoekster kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoekster mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten.”

2.16. Daargelaten de discussie over de ‘voldoende’ in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus ‘reële’ bescherming in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *“de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term “reëel” (wezenlijk, effectief) stelt

duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dat het woord "voldoende" (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel kan bestaan dat verzoekster geniet van een reële bescherming in India.

2.17. Immers verzoekster kon in India vanaf 1998 ongemoeid en veilig verblijven en werken. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.18. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De *"COI Focus"* *"CHINA INDIA"* *"De Tibetaanse gemeenschap in India"*, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

2.19. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.20. Verzoekster kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Integendeel haar verklaringen inzake haar identiteitsdocumenten tonen een legaal verblijf aan.

Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Ook verzoeksters RC is daar een bewijs van.

2.21. Verzoekster wordt geenszins vervolgd door de Indiase overheid. Verzoekster had een RC die zij telkens kon vernieuwen, desnoods mits zoals zij zelf stelt het betalen van smeergeld (gehoor CGVS *'Bij u lukte steeds RC te verlengen? Ja'*). Verzoekster kon op basis van deze RC een IC verkrijgen, zodat die nog altijd geldig is. Verzoekster beperkt zich tot te stellen dat zij extra diende te betalen bij de verlenging van zijn RC, doch dit is onvoldoende ernstig om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, noch kan blijken dat enkel Tibetanen van afzettingspraktijken en corruptie het slachtoffer worden en evenmin of de betaling meer is dan een administratieve vergoeding. Dat verzoekster de

volgende keer ook moeilijkheden zal hebben bij de verlenging van zijn RC, is daarenboven louter hypothetisch noch is dit geloofwaardig in het licht van de bijgevoegde informatie.

2.22. Verzoekster verklaart dat zij in India problemen had met haar RC en voorts als Tibetaanse vrouw een grotere kans had om verkracht te worden dan Indiase vrouwen (zie CGVS-gehoor *"Nog andere problemen die u concreet hebt gehad in India? Over RC is meeste probleem... moet altijd opletten als je ergens gaat met RC. Je weet dat je RC je kan naar echt probleem brengen. In India speciaal vrouwen hebben geen veiligheid daar... echt geen veiligheid, speciaal Tibetaanse vrouwen moeten altijd opletten, verkrachting heel veel in India. Met Tibetaanse vrouwen gaan ze dat meer doen..."*).

2.23. Verzoekster toont met deze verklaringen over praktische moeilijkheden geen nood aan bescherming aan te meer nu ze steeds haar RC kon verlengen en ze een IC werd uitgereikt dat 10 jaar geldig is. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog verwijst naar het gegeven dat zijn RC een valse informatie over haar identiteit draagt, kan uit de inhoud en de geest van het Indische beleid (Information Pertaining Tibetan Nationals) zoals deze in de COI's beschreven staat, niet worden afgeleid dat dit problematisch zou zijn, temeer momenteel geen vertegenwoordigende ouder meer nodig is voor het verkrijgen van een RC en ook Chinese Tibetanen probleemloos een RC kunnen bekomen, en zelfs specifiek wordt ontkend waar de COI Focus *"CHINA INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India"* stelt *"Wat betreft het gegeven dat vele Tibetanen in het verleden in hun RC's verkeerdelijk een geboorteplaats in India opgaven, verklaarde een protocol officer van de FRRO's in 2008 aan de Australische asielinstanties dat dergelijke discrepanties in RC's en IC's (zie infra) kunnen worden rechtgezet in India en in een Indiase diplomatieke missie in het buitenland [Refugee Review Tribunal Australia, 06/11/2009]"*.

Voorts haalt verzoekster nog een poging tot aanranding aan in 2009 door Indiërs. Dergelijke feiten zijn inderdaad te betreuren doch ook hieruit kan geen recht op internationale bescherming worden afgeleid. Verzoekster heeft ook geen klacht ingediend of hulp gezocht, noch bij de Indiase autoriteiten, noch bij de Tibetaanse. Dat verzoekster geen geroddel wilde en beschaamd was, is aannemelijk doch verzoekster toont niet aan dat deze eenmalige poging gevolgen had of tot een bijzonder veiligheidsprobleem heeft geleid. De informatie bij het verzoekschrift is van algemene aard en hiermee kan niet aangetoond worden dat vrouwen in India het land dienen te verlaten uit vrees voor vervolging. Bovendien moeten absolute cijfers over het aantal aanrandingen (stuk 33) in Indiase context worden geplaatst met een bevolkingsaantal van ver boven het miljard mensen. Ten slotte wordt verwezen naar de vluchtelingenstatus van verzoeksters echtgenoot doch er wordt niet toegelicht waarom de situatie van haar partner enige impact heeft op verzoeksters nood aan bescherming ten opzichte van India. Verzoekster heeft zelf geen dergelijke elementen ingeroepen tijdens het CGVS-gehoor noch liggen er thans naast theoretische argumenten geen feiten voor die kunnen aantonen dat verzoekster omwille van haar partner vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet vrezen in India.

Verzoekster beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van *post-factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.24. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de *"COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*, blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.24.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De *"COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*, vermeldt dat *"Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocamissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]"* en *"Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente*

jaren is voorgevallen, zouden deze personen *de facto* alleen maar naar de grens gebracht zijn en "gevraagd zijn om over te steken" [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen *de facto* nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen." In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is het achterlaten in een grensgebied geen effectieve overdracht, maar wordt aldus aan de betrokkene de mogelijkheid geboden om zich naar elders in het Indiase grondgebied te verplaatsen. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden.

Wat betreft de verwijzing naar de twee zaken van het EHRM nr. 7267/13 en 23273/13 *D.C. en Y.D. tegen Zwitserland*, stelt de Raad vast dat het Hof zich op 1 juli 2014 in dezelfde zin heeft uitgesproken als de Raad.

Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt. Daar waar verzoekster een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) is in deze zin irrelevant nu deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte, onvolledige en evenmin recente landeninformatie en de aangehaalde zaak reeds dateert van 30 september 2004 wat bezwaarlijk actueel is. Daarenboven blijft bij louter theoretische beweringen nu zoals hoger reeds aangehaald, gewezen dient te worden op verzoeksters handelwijze waar ze met een vals Chinees paspoort naar Hong Kong heeft gereisd.

2.25. Het staat verzoekster vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoekster dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoeksters loutere bewering "*Zij [Tibetanen] worden als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd en blootgesteld aan schade*", wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een bouté bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

2.26. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeksters asielaanvraag ten opzichte van India is manifest ongegrond.

2.27. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de updates van de "COI Focus" "CHINA INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", dat "*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.*". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

Tevens blijkt dat *“Niemand van de Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft noemde problemen bij het aanvragen van terugkeervisa voor de IC's bij de Indiase ambassades. In een e-mail aan Cedoca van februari 2014 verklaarde de Indiase ambassade in Brussel hierover dat alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel inderdaad gerechtigd zijn om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing. Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van het IC-boekje. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC-boekjes ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaten”. De CTA heeft op 30 september 2009 een onderhoud gehad met het hoofd van de Indiase paspoortdienst over de mogelijkheden om ook in het buitenland een nieuw IC-boekje te bekomen. Op 3 oktober 2009 heeft de CTA hierover een circulaire verspreid ter attentie van aan “alle IC-houders”. Volgens deze circulaire zouden de Indiase missies in het buitenland voortaan nieuwe IC-boekjes kunnen uitreiken voor IC-houders van wie de IC-pagina's volgestempeld waren of voor IC-houders die hun IC verloren hadden. Wel is het, volgens de circulaire, zo dat enkel IC's die geldig zijn vervangen zouden kunnen worden. Vernieuwing van de IC in het buitenland zou dan weer onmogelijk zijn. Wie zijn IC wilde verlengen diende dus, nog steeds volgens de circulaire, hiervoor tijdig terug te keren naar New Delhi. De Indiase ambassade in Brussel heeft in een e-mail van februari 2014 aan Cedoca verklaard dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich inderdaad tot de ambassade kunnen wenden voor een her-uitreiking (duplicaat) van hun IC-boekje. Alvorens ze een nieuwe IC uitreiken zou de ambassade de Tibetanen wel eerst onderwerpen aan de “normale procedures waaronder een identiteitscontrole”. Een her-uitreiking zou, volgens de e-mail, ook enkel mogelijk zijn “in zoverre de aanvrager niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen”.* Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek, en dit ook door de Indiase ambassade in Brussel.

2.28. Verzoekster is met haar IC vanuit India gereisd naar Bangkok waar zij met een Chinees paspoort (smokkelaar was Chinees) naar Hong Kong gereisd heeft en vandaar via Zwitserland naar België. Verzoekster zou ervoor gekozen hebben gedeeltelijk met haar eigen IC en gedeeltelijk met een Chinees vals paspoort te reizen, wat zij niet aantoonst en ook thans blijft verzoekster op dit punt bij louter beweringen.

2.29. Hoe dan ook kan vastgesteld worden dat verzoekster met een duplicaat van haar eigen IC kan aanvragen te meer verzoekster niet aantoonst dat ze geen visum voor Thailand moest aanvragen en ook reeds een visum gezinshereniging had aangevraagd met haar echtgenoot die in België de subsidiaire bescherming heeft gekregen.

Verzoeksters verweer *“Zoals hierboven reeds werd geargumenteed blijkt uit het administratief dossier van verweerster niet of verzoekster zich in de mogelijkheid bevindt terugkeerpapieren te verkrijgen”,* kan dan ook niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat *“Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of “exit permit” te krijgen”* en bovendien dat *“Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC”.*

De door verzoekende partij neergelegde attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoekster de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden, wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikten. Verzoekster toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 29 en 30) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoekster. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekster legaal het land verliet – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.30. Ten slotte kan het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeuren: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het*

buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration (GOI) en geldt dus voor héél India.” Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekster kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoekster niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken. Per loutere hypothese dat verzoeksters RC niet meer beschikbaar zou zijn, kan niets hem ervan weerhouden een duplicaat of nieuwe RC aan te vragen.

2.31. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.32. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.33. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekster in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.34. De overige argumenten en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.35. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.36. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK